

ARCTIC OCEAN

ВОЛОДИМИР РУДЕНКО

ASIA

EUROPE

ЛІСОВА СУПЕРЕЧКА ПРО СЕНС ЖИТТЯ

AFRICA

INDIAN OCEAN

AUSTRALIA

ANTARCTICA

ЛІСОВА СУПЕРЕЧКА ПРО СЕНС ЖИТТЯ

Панас Микитович не поспішаючи йшов рідколіссям, іноді він підіймав маленькі горбки довгою палицею. Коли під ним ріс невеличкий грибок, він радісно хмикав і починав з ним таку розмову:

– Вибач, брате, я не винен, це ти погано сховався тому підеш у мій кошик, – після такого вибачення перед знайденим грибом Панас Микитович нахилився і акуратно зрізав свою знахідку. Кожен раз він подовгу милувався прекрасним створенням природи і додавав до своєї промови, – в тобі закладений прекрасний сенс твого існування – дарувати людям радість за обіднім столом. Що може бути смачніше ніж білий грибочок в бульйоні або маринований із смаженою картопелькою, – після таких слів грибок попадав в кошик, а Панас Микитович йшов далі рідким березнячком, роздивляючись по сторонах і підіймаючи кожен горбок.

Десять к обіду Панас Микитович трохи притомився, позначався вік, шістдесят сім років таки стукнуло позавчора. Як завжди його привітали з днем народження на кафедрі в університеті, там Панас Микитович викладав вже сорок років. До колег із кафедри філософії приєднався і ректор університету. Вони разом починали викладати ще у середині сімдесятих років. Побачивши попереду гарне місце для відпочинку, Панас Микитович попрямував до нього, присів на невеликий пеньок поряд з товстою берізкою і

хвилин десять відпочивав, насолоджуючись красою лісу, зеленими не великими пагорбами прикрашеними різнокольоровими квітами. «Яка гарна пора року», – подумав Панас Микитович, захоплюючись навколишнім пейзажем. Трохи відпочивши, він відчув що зголоднів. Дістав свого бутерброда з шинкою, це були його найулюбленіші бутерброди, розгорнув його і прицмокуючи почав їсти. Коли дружина йшла на базар, він завжди їй нагадував, щоб купила йому шинки, а м'яса повинно там бути не менш ніж на два пальця. Вона і без цього добре знала, яку шинку любить її чоловік, але він все одно кожен раз нагадував про це посміхаючись. Покінчивши із своїм бутербродом, Панас Микитович відігнав всі думки на деякий час і заплющивши очі розслабився.

Раптом до нього донеслися гучні звуки, деякі з них іноді посилювались, а деякі були різкі і пронизливі. Це зацікавило Панаса Микитовича, він підхопився і пішов на голоси, які чулися сильніше і сильніше чим ближче він підходив до рідколісся. Коли Панас Микитович вийшов на край галявини, то був вражений великою кількістю тварин, які зібрались на неї і палко сперечалися з невідомої причини. За цими суперечками вони навіть не побачили людини, яка стояла поруч них. Серед тварин були: слони, носороги, леви, тигри, мавпи, різні антилопи, ведмеді, зайці, птахи, змії – взагалі всі відомі тварини з усього світу. Це дуже вразило Панаса Микитовича, але він ще більше здивувався, що вони всі розмовляють на одній мові, і він її розуміє як свою рідну. Панас Микитович почав прислухатися про що говорять тварини, що їх так схвилювало і довело до такої суперечки.

– Тихо, тихо припиніть цей гвалт. Ми так ні до чого не домовимось, якщо кожен буде перекрикувати інших, – заспокоював всіх старий ворон, на вигляд якому було не менш трьохсот років. Він сидів на довгій товстій гілці єдиного дерева на галявині, поруч з ним була така ж літня сова, а за совою обійнявши гілку лежала величезна змія.

Звірі почули ворона і потроху припинили сваритися, тоді мавпа звернулася до ворона і її сусідів?

– Вельмишановний головуючий і його мудрі помічники, це питання не має шляхів вирішення, як можна жити всім нам в гармонії і не виконувати тих завдань, якими нас наділила мати-природа. Вона наймудріша всіх нас разом взятих і вона про все подбала. Леви, тигри, вовки, змії повинні харчуватися м'ясом, а не сіном як слони та антилопи. Павуки повинні їсти комах, крокодил всіх хто з тварин впаде у воду. Вибачте мені це теж не подобається,

тому що багато моїх родичів пішли на обід хижакам. Але так влаштований наш світ, у матері-природи були на це свої думки і нам вони невідомі.

– Так яка буде від мавп пропозиція? – запитав головуючий.

– Не робити нічого, чекати милісті від природи, – таке резюме зробила мавпа. Після її промови, ворон махнув крилом і мавпа сіла на своє місце. Сова прошепотіла удаву:

– Ці мавпи такі хитрючі, вони і нашим і вашим.

– Та-ак, та-ак, – тихо прошипів удав, – але дуже смачні.

Далі крило головуючого показало на антилопу, яка повернулася до ворона і почала:

– Мавпам легко промовляти таке, вони ховаються на великих деревах від хижаків і стрибають по гілках мов кози по землі. Як там хижаку за ними бігти, а ми живемо в полі де все видно як на долоні, сховатися нема де, а хижаки там бігають не гірше за нас. Тому ми проти такої гармонії де ми – це обід для левів. Я не можу чотири роки виростити своїх дітей, вони не проживають і року, як їх з’їдають леви та леопарди. Тому я проти такої гармонії матері-природи. З цим треба щось робити.

– А може вони слабкі і хворі в тебе народжуються, тому і попадають на обід? – встроїв свою репліку лев, за що тут же отримав від головуючого погрозу крилом.

– Ще раз і я позбавлю вас слова, незважаючи на те, що ви королівська особа, – пригрозив ворон леву і вказав на наступного для промови.

Злетіла муха вона кружляла, кружляла, та пронизливо дзижчала...

– Що вона каже, нічого не чути. Хай до голови підлетить і розповість, – після зауваження буйвола, ворон махнув крилом, дозволяючи наблизитись до нього. Після двохвилинного виступу мухи ворон оголосив, чого хочуть комахи:

– Вони вимагають, щоб буйволи не вбивали їх хвостами на собі, коли вони знаходяться там на обіді. Добре, буйволи почули вас. Вони погодяться на це, якщо ви там не будете бешкетувати, – ворон тут же показав, що може говорити заєць.

– Шановний головуючий і його помічники, ми родина зайців вносимо таку пропозицію – заборонити хижакам поїдати молодь, хай їдять старих які вже прожили багато років.

– Підтримуємо, підтримуємо... – доносилося гучно з боку де розташувались травоїдні.

– Заєць, ви любите молоденьку свіжу зелену травку і ми також любимо молоде, рожеве, свіже м’ясце. Чого це ми повинні їсти

стару жорстку зайчатину, а ви будете ласувати молоденькою травичкою. Тоді і ви їжте старий сухостій. – не витримавши, вступив в перепалку із зайцем вовк.

– Заець, ми зрозуміли вашу пропозицію занесемо її до протоколу. Сова запишіть її, будь ласка. Розглянемо пізніше. Ми друзі відхиляємось від головного питання заради якого тут зібралися. Нагадаю порядок денний зборів світової громади тварин – «Гармонійне життя тварин в сучасному світі». Настав час привести до ладу гармонію життя на Землі відповідно до нашої сучасності. Тому вважаю, що в своїх виступах представники всіх видів тварин повинні розглядати питання покращення нашого життя в межах можливостей. Ми не можемо заставити тигрів або алігаторів їсти травку. Але кожен останній день тижня можна їм і не харчуватись. Це був би вихідний день для таких тварин, які є кормом для хижаків, щоб вони хоч один день на тиждень були з хижаками друзями, а не ворогами.

– Пане головуючий, ми тигри висловлюємо протест проти такої пропозиції. Після таких відносин ми не зможемо поїдати друзів і це завдасть всім хижакам велику шкоду.

– Добре, добре, ми над цим подумаємо ще, – заспокоїв тигра головуючий. Ворон хотів ще щось промовити, але до нього підлетів орел і сказав йому:

– На краю галявині стоїть людина, ми її запрошували чи ні? Що нам робити?

– Хай стоїть і слухає, якщо він не мисливець. Люди теж складова нашого світу, хай і не сама краща його частина, – і голосніше ворон продовжив, – людина, ви можете підійти ближче і прийняти участь у нашому зборі світової громади живих істот. Є багато питань і до вас, як частини біосфери Землі.

Панас Микитович підійшов ближче, тварини розступилися і надали йому місце неподалік від головуючого.

– Дякую за запрошення, друзі, я із задоволенням прийму участь у вашому засіданні. Але щоб вести розмову предметно, будь ласка, нагадайте мені який порядок денний зборів.

– Добре, я наголошу його знову, може ще хтось запізнився разом з людиною, – погодився головуючий. – «Гармонійне життя тварин в сучасному світі». Тут деякі тварини вже висловились, людині є щось нам додати?

– Так, я професор філософії – викладач в університеті Панас Микитович Нечипорук. Питання яке ви розглядаєте тут важливе для всіх нас. Дуже багато великих класиків філософії намагалися знайти сенс життя, і через нього вийти на устрій ідеального

суспільства, відповіді на це питання й досі не має, як і ідеального суспільства. Але удосконалювати його безумовно треба, я з цим повністю погоджуюсь.

– Ви люди розглядаєте гармонію життя тільки стосовно людини і відкидаєте її іншу важливу частину – нас тварин. Скажіть будь ласка, яка в світі буде гармонія, коли на Землі залишаться тільки люди і поруч не буде ні одної тварини та рослини. Ви нас використовуєте тільки для своєї користі та ні трохи не замислюєтесь, що ми з вами рівні в цьому світі, – цими словами ворон опустив Панаса Микитовича на землю.

– Так дійсно, шановний Голова, ми люди грішні в тому, що ви сказали, – визнав мудрість промови старого ворона Панас Микитович.

– Так який висновок будемо робити, – запитав людину ворон.

– Пане головуючий, я пропоную це питання винести повторно через деякий час, треба ще попрацювати над новою для мене теорією гармонійного життя всіх істот біосфери Землі. Я для цього приверну ще деяких вчених різних напрямів науки. Це дасть змогу винайти нам вірне рішення і після цього йти в необхідному напрямку.

– Любите ви – люди все відкладати на потім. Добре, наступного року в цей день на цьому ж місці ми всі знов зберемося для заслуховування Панаса Микитовича Нечипорука з його новою теорією, і тоді приймемо рішення по всім важливим питанням.

– Як я вас знайду?

– А ви запам'ятайте цей пеньок і приходьте до нього відпочити, на ньому і знайдете нас.

– Колего, сподіваюсь ви зрозуміли суть нашої проблеми. Де можна з вашими статтями ознайомитись. Я теж викладач у тварин, передаю їм свій життєвий досвід, – звернувся до Панаса Микитовича старий вовк.

– В бібліотеці університету.

– Це складно буде, в мене нема перепустки до вашої бібліотеки, – промовив засмучений вовк.

– Ось моя стаття із наукового журналу, – Панас Микитович витяг з карману і протягнув вовку папірець із його статтею в науковому журналі, в який був загорнутий його бутерброд.

Хруснула гілка, Панас Микитович розплющив очі й побачив недалеко від себе молодого оленя, а за ним на великій гілці сидів старий ворон який гучно каркнув і полетів кудись геть. «Я мабуть задрімав. Ну таке присниться, – подумав Панас Микитович, – мов я попав на засідання тварин вирішувати світові питання». Він

підвівся і пішов в тому напрямку, де знаходилось місце зборів тварин світу. Через сто метрів він вийшов на велику галявину, посеред якої було велике дерево с гілкою на якій сидів Голова зборів – стрий ворон. Панас Микитович пройшов до того місця де він стояв, подивився на старе дерево, згадав вовка-викладача і раптом побачив той самий папірець з його статтею, який він віддав своєму новому колезі. Він підняв його с землі поклав у карман і попрямував до автобуса їхати додому, тому що попереду в нього було багато роботи.

Гибель Венеры

1. Наследники капитала

Перед кабаре «Moulin Rouge» стояла толпа желающих повеселиться в этом заведении. На пути молодых людей, осаждающих клуб, стояли два охранника на «фейс-контроле». Они выполняли инструкцию владельца клуба не пускать в заведение выпивших мужчин и посетителей из черного списка. Силовой метод с ними не проходил, оба охранника были ростом около двух метров и весом не менее ста килограмм. По своему телосложению они вполне подходили для участия в боксерских боях супертяжелого веса. Из-за этого связываться с ними в неравном поединке никто не хотел. Народ продолжал стоять у входа, пытаясь проскользнуть вместе с посетителями, имеющими

билеты. Сквозь толпу перед заведением, прокладывая себе дорогу локтями, продвигалась группа парней, подъехавших на кабриолете «БМВ». Впереди них был модно одетый молодой человек двадцати лет, он резво работал руками, осыпая стоящих у него на пути людей ругательствами. Оказавшись перед охранником, он протянул ему руку и поздоровался:

– Привет, Йоган, как дела?

– Как всегда. У нас с Вилли одно и то же каждый день. Патрик, ты пришел с друзьями?

– Да, с Тимом и Лукасом.

– Смотри мне, чтобы без драки. Хозяин сказал еще раз и тебя сюда больше не пустят.

– Да, все нормально будет, Йоган.

Молодые люди поднялись по небольшой лестнице и вошли в клуб, через дверь открытую вторым охранником.

– Это что за номера, почему этих пропустили, а нас нет. Мы что не такие же, – возмутился молодой парень из первого ряда желающих попасть в «Moulin Rouge».

– Ты знаешь, не такой. У тебя папа не владелец банка – сказал тихо Йоган, а затем громко объявил, чтобы слышали все, – ребята и девушки, билетов больше нет. Пускать никого не будем. Не тратьте время, лучше идите в другие клубы. В Амстердаме их предостаточно. До свидания, – закончив свою речь, Йоган поднялся по лестнице и вместе со своим коллегой зашел внутрь здания, закрыв дверь на ключ.

Администратор, увидев Патрика Мейера с друзьями, подошла к ним и вежливо приветствовала гостей. Она провела их к небольшому столику и пригласила официанта.

– Патрик, это Мари, она вас будет обслуживать. Приятного вечера, – передав гостей официантке, администратор удалилась к другим посетителям.

Не заглядывая в меню, Патрик быстро сделал заказ. Он был завсегдатаем в этом клубе, и здесь ему все было знакомо. Из его двоих друзей в этом клубе во второй раз был Тим Петерс – сын управляющего банка, а Лукас Сметс – сын сенатора Высшей палаты Парламента был впервые. Через две минуты на столе стояло три стаканчика виски, коктейли и три бисквитных пирожных. Друзья перед началом представления выпили спиртное и попросили официантку повторить. Рядом с их столиком сидел сорокалетний мужчина с двумя молодыми красивыми девушками. Мужчина с одной из них разговаривал, а вторая осматривала зал со скучающим видом, не обращая никакого внимания на

происходящее вокруг. Ее не заинтересовало даже внезапно начавшееся шоу. Увидев скучающую девушку, Патрик начал кидать в нее шариками, скатанными из десерта. Дважды кинув в нее, он ни разу не попал, шарики были маленькими и не долетали до нее. Сделав увесистый шар, Патрик бросил его в девушку, но не рассчитал и кусок десерта попал в лицо мужчине. Разозлившись на такое поведение Патрика, мужчина схватил его за одежду и одним рывком поднял со стула. Что делать дальше, он и сам не знал. Тим Петерс, не разобравшись, налетел на мужчину и стал защищать Патрика. Завязалась драка. Лукас попытался разнять, вступивших в драку друзей, но и сам оказался в нее вовлеченным.

Зрители перевели все внимание от сцены на потасовку. Послышались крики в поддержку мужчины, которому противостояло уже два человека. Патрик в это время уже лежал в нокауте у друзей под ногами. Сложно сказать, чем бы закончился этот бой. Охранники развели враждующие стороны и вскоре Патрик с друзьями стоял на улице у входа.

– Все, Патрик, ты и твои друзья можете забыть сюда дорогу. Нашли с кем начать драку.

– Да, нам наплевать кто он, и на ваше кабаре тоже. Найдем себе клуб лучше вашего старого курятника, – зло проговорил Мейер.

Патрик с друзьями пошли в сторону стоянки автомобиля, собираясь ехать домой.

– Патрик, чего ты к нему пристал? Из-за тебя такой вечер пропал, – укорял друга Тим.

– Мне этот старый черт не нужен был. Ты видел, какая красotka рядом с ним скучала? Я в нее кинул, но случайно попал в ее сопровождающего.

– Она же занята была, чего ты к ней полез, – не сдавался Тим.

– Она, что его собственность? – начал опять заводиться Патрик.

– Да, будет вам из-за них спорить. Забудьте. Найдем себе другое место для развлечений. Я слышал от одного знакомого, что есть просто улетный клуб – «Рембрандт». В нем все сказочное, переходящее реальность.

– Лукас, ты можешь точнее рассказать, что там интересного? А то улетное, реальное, сказочное, – переспросил друга Патрик.

– Не могу, он мне так же рассказал, как я вам. Надо сходить туда и узнать.

– Поехали сейчас, – предложил Патрик.

Лукас посмотрел на Патрика и, улыбнувшись, ответил:

– Ты на себя в зеркало посмотри. С тобой сейчас только в полицию пустят. У тебя весь глаз заплыл и синяк на половину лица.

Тим посмотрел на Патрика и засмеялся, представив, как он придет с таким видом в приличный клуб.

– Все на сегодня, едем домой, а через пару дней пойдем в тот клуб на разведку.

Завершив вечернюю прогулку, друзья поехали домой. Через два дня Лукас позвонил Патрику.

– Привет, Патрик, как твой глаз? Он готов идти в клуб «Рембрандт» на разведку.

– Привет, мой глаз в темных очках готов идти, а я нет. Отцу позвонил владелец клуба «Moulin Rouge» и рассказал о драке, которую мы устроили. Я ему объяснял, что тот мужчина первым на нас полез, но это мне не помогло. Отец забрал кредитки, все деньги и сказал неделю сидеть дома. Так что я на мели, – пожаловался Патрик другу.

– Деньги не главное, мы с Тимом возьмем тебя на содержание. А отец твой дома?

– Нет, он уехал в Бельгию на два дня.

– Тогда я не вижу никаких препятствий, чтобы не идти сегодня развлечься, – радостно ответил Лукас. Ему не терпелось попасть в клуб, о котором рассказывал ему однокурсник по университету.

– Хорошо, я мать уговорю. Где встречаемся?

– Заезжай ко мне к восьми вечера. Я Тима сюда подтяну.

Вначале девятого вечера кабриолет БМВ ехал в сторону улицы Керкстраат к клубу «Рембрандт». Оставив автомобиль на стоянке, друзья пошли к своему новому значному месту. Возле входа в клуб никого не было. Это удивило Патрика, обычно возле популярных молодежных увеселительных заведений стояла толпа желающих попасть в заведение бесплатно.

– Странно, может он не работает? – засомневался Тим.

– Сейчас узнаем, – Патрик решительно подошел к входу и нажал на звонок.

Открылась дверь и в ее проеме показался мужчина ростом не меньше чем Йоган.

– Вы к нам, молодые люди, – вежливо спросил охранник, – рядом дверь, там приобретите билеты, и прошу к нам в гости.

Патрик подошел к друзьям и сказал:

– Надо билеты покупать. Фамилия папаши здесь не пройдет.

– Давай сегодня возьмем, а в следующий раз попробуем проскочить по знакомству, – предложил Тим.

Лукас первым вошел в помещение кассы и попросил три билета

– С вас четыреста пятьдесят евро, – потребовала кассир.

Услышав такую сумму, друзья хотели уйти обратно, но Лукас удержал их.

– Давайте сегодня сходим, а если не понравится, больше не пойдем. Тим давай мне половину, – предложил Лукас.

Тим неохотно отдал деньги Лукасу, по нему было видно, что ему это заведение не по душе. Взяв у кассира билеты, Лукас позвал за собой Патрика и Тима.

– Мне понятно, почему у входа никого нет. При таких ценах на билеты здесь сильно не погуляешь.

Лукас нажал на звонок, в проеме двери показался тот же человек.

– Купили билетки, молодые люди? – спросил он, но увидев в руках Лукаса три билета вежливо пригласил, – пожалуйста, господа, проходите в зал. В небольшом фойе на фоне зеленых стен стояло много разных гипсовых скульптур. Здесь были греческие боги, и римские гладиаторы, и даже пастушка в короткой тунике с козой у своих ног.

Когда друзья подошли к ней на расстояние двух метров, она сошла со своего пьедестала и жестом показала идти за ней. Тим таким зрелищем живых статуй был сильно удивлен. Девушка уходила из освещенного фойе в полумрак зала и завораживающим жестом приглашала идти гостей за ней. На фоне темного помещения, она как приведение светилась своим белоснежным гипсовым телом. Друзья были настолько заворожены такой сценой, что готовы были идти за этой пастушкой на край света.

– Лукас, ты видел, чтобы статуя ходила? Я чуть в обморок не упал от страха, когда она пошла на меня.

– Я же говорил, что здесь все не реальное, – напомнил Лукас.

– Идите за ней, потом поговорите, – поторопил друзей Патрик.

Пастушка подвела гостей к их месту и тут же исчезла в темноте. Небольшой столик был едва освещен маленькой лампочкой похожей на свечу. В зале царил полумрак, но мастерски сделанная ультрафиолетовая подсветка концентрировалась на белоснежной мебели, изготовленной в стиле барокко, и обслуживающем персонале, который был похож на статуи, сошедшие с пьедесталов античных храмов. Они между собой отличались лишь цветом материала. Одни были сделаны словно из золота. Подсвеченные в темноте, они давали отблеск драгоценного металла. Вторые были изготовлены как из серебра, а третьи имели

вид мраморных статуй. Подсветка была пульсирующей, это разбивало движение статуй на отдельные статичные фрагменты в виде фотографий. Все это создавало невообразимое фантастическое представление, но в дальнейшем гостей ожидали еще более завораживающие сцены. В зале звучала тихая обволакивающая музыка, напоминающая не земные – скорее космические звуки. Сразу после них пастушка привела еще одного мужчину за соседний столик. Его лицо не выражало никакого интереса к происходящему. Он сел на стул и устало прикрыл глаза.

Трое друзей, впервые попали в обстановку, напоминающую потустороннюю жизнь, нежели современный мир – грохочущий роком, ревом самолетов и машин. Они тихо сидели, раздавленные этим необычным для них шоу, и не могли вымолвить ни слова. Обычно свободный в своих действиях Патрик сидел молча и не представлял, что ему делать.

В дальнем углу возник образ древнеримского патриция, он стоял на постаменте и сверкал золотом в лучах направленного на него света. Одет патриций был в длинную тунику, на голове его был надет лавровый венок. Он величественно стоял на пьедестале, подобно Цезарю, правая рука его была полусогнута. Дав несколько минут зрителям насладиться своим величием, он заговорил:

– Господа, забудьте о том мире, что остался за дверями этого помещения. Вы находитесь совершенно в другом сказочном пространстве, чарующем, дарящем вам новые ощущения. Вы видите, как перед вами оживают статуи и вскоре оживут картины, написанные известными фламандскими и другими мастерами живописи эпохи возрождения. Отдыхайте, господа, и наслаждайтесь нашим миром.

Погас свет освещавший патриция, и в зале наступила полная темнота. На месте, где стоял римлянин, начался рассвет. Вначале начала светлеть линия горизонта, все больше окрашиваясь в теплые тона пробуждающегося утра. Затем медленно, лениво начал появляться диск солнца, он начал освещать землю, все сильнее и сильнее. Солнце встало! В его лучах появилась спящая на лоне природы девушка. И вновь зазвучал голос патриция:

– Господа, вы видите великое произведение Джорджоне, 1510 год, «Спящая Венера». Это одно из величайших произведений художников всех времен, но у него есть своя тайна. Ее может открыть нам только сама спящая Венера.

После слов патриция появились два маленьких Амура с луками. Они начали искать свою цель в зале, и первый из них

выпустил стрелу, и она угодила в Патрика Мейера. (*Продолжение в книге «Гибель Венеры» на сайте rudenko-book.com*)